

মন্মথ রায়ের

তাত্ত্বিক

পরিচালকঃ মধু বোস

— চিত্রান্তরালে —

প্রদোক্ষন	... জে, বি, এইচ, ওয়ালিউ
ব্যবহারণা	... সুরেন্দ্র দেশভাই
আলোকচিত্র	বক্তীন দাস ও প্রবোধ দাস
শ্রদ্ধ-নির্যাতন	বারারাম বক্তা ও মিহু দামপুর
জুব-সংযোজনা	... তিমিরবৰুণ
শিল্প-নির্দেশ	ষাটাঙ্গ চৌধুরী
নৃত্য-পরিকল্পনা	সাধনা বোস
সম্পাদনা	... শ্রাম দাস
গীত-রচনা	... অজয় ভট্টাচার্য
কার্যশিল্প	১৮পেন্টমার্জী ও ডি, পি, সিরসৎ
প্রচার-তত্ত্ববিদ্যক	কল্পেন্দ্র ভৌমিক

— সহকারী —

পরিচালনার্থ	হেমন্ত শুণ্ঠ
সুর-সংযোজনার্থ	প্রতাপ মুখাজ্জিত
আলোকচিত্রে	ডি, প্যাটেল
ব্যবহারণার্থ	অবনী মিত্র ও বেঢ় সিংহ
সম্পাদনার্থ	আর, এম, ঠাকুর

— চিত্রে —

বাজনটা মধুচলা	... সামনা বোস
কাশীখর গোষায়	... অঙ্গীজ চৌধুরী
শুবরাজ চন্দ্রকীর্তি	... জ্যোতিপ্রকাশ
মহারাজ জয়সিংহ	... মহাখ বার
প্রিয়া	... প্রতিমা দাশগুপ্ত
বিয়া	... বিনোতা শঙ্কু
আচক্ষণ	... প্রতি মজুমদার
মহাকা঳	... বিভূতি গাহুরী
সেনানায়ক টায়া	... মধি চাটাজ্জিত
তিপুর-তৃত	... প্রভাত সিংহ
ক্ষাপা	... মুণ্ডল ঘোষ
রতন দোকানী	... বেচ সিংহ
পূজারী	... হেমন্ত শুণ্ঠ
রাজ-প্রহরী	... অবনী মিত্র
রাজ-ঘোষক	... প্রতাপ মুখাজ্জিত
শ্রীকান্ত বৈরাগী	... বিজয় দাস
আরিয়	... রাজকুমারী
জনক বৃক্ষ	... আশ মদ

ପ୍ରାଚୀ ପଣ୍ଡିତୀ

କାହିନୀ

ଅଳକାର ଆସି ପରକ ହାରାର ଦେ ଯେବେ ଅଳକାନନ୍ଦା,
ମଧ୍ୟଶୂଳ ରହେ ଆସି-ମୁଣ୍ଡ ହୈ ରାଜନୀଟି 'ମୃଜଳା' ।

କଳ ହେରି' ତାର ରଙ୍ଗେର ଦେବତା ଅନିମେ ଚେରେ ଯାଇ,
ଇଲିଙ୍ଗରେ ଆର ସର୍ବିତେ ଆର ଭାବୀତେ ମାରାମର ।

ରାଜନୀନ ଦେଖିନ କି ଛିଲ ଲଗନ, କି ଛିଲ ଦେଖିନ ତିଥି,
ଆକାଶେ ଛିଲ କି ଦୀକ୍ଷା ତାର ଆମୁଶର ବନ-ବୀପି;
ଶୁଭରାତ୍ରି ଭାଲ ବେଶେଛିଲ କରେ ରାଜନୀଟି ମୃଜଳା,
କେ ଜାନେ ତଥନ ଝୁଟେଛିଲ କି ନା ପାଞ୍ଚଲ ରଜନୀମରା ।

କୁଣ୍ଡ ଦେଖେ ଜାନା ଟାବେ ଓ ଚକୋରେ ରହେଇ ଯେ ଭାଲବାସ,
ତାହାର ମୋହନ ଯଥେ ହୁଏଇଲ ବନେ

ରାଖାମୋହନେ ଦେଖିଲ ଦେଖିନ ଛିଲ ଦେବତାର ଶୁଜା,
ଚଲେଇ ସକଳେ, ଚଲିଯାଇଲ ରାଜା, ଚଲିଯାଇଲ ବନ ପଞ୍ଜା ।
କଲ୍ୟାଣ ଲାଗି' ହରିତେର—ନଟି କରିଯାଇଲ ଉପବାସ,
ଶୁଜା ଆରୋହନେ ଗେହେ ବିନରାତ, ବାଦେନିକ କେଶପାଶ ।

— ୩୫ —

ଶିଥିଲ କରିଯାଇ ଏଲାରେ ପଡ଼େଇଛେ, ଅଳକେ କୁନ୍ତମ ନାହିଁ.
କାଜଳ-ବିହିନ ଉତ୍ତଳ ନରନେ ମନ୍ଦିର ପାନେ ଚାହିଁ
ଶୁଭରାତ୍ରି ବେଳେ ଚଲିଯାଇଲ ନଟି ଅର୍ପି ଲଈଯା ହାତେ,
ପ୍ରତି ପରପାତେ ଢାକ ଚରଣେର ଟିକ୍କ ବାଖିଯା ପଥେ ।
ମନ୍ଦିର ଘାରେ ଆସିଯା ପ୍ରଥମେ ରାଜନୀଟି ପେଲ ବାଧା,
'ନଟିର ଶୁଭାର ନାହିଁ ଅଧିକାର' ମନ୍ତନ ବିଧି ଦୀଥା !
ଶୁଭରାତ୍ର ଲାଗି' ମାନନ୍ତ କରେଇଲ ଆପନି କରିବେ ଶୁଜା,
ଦେ ଆଶ୍ରମ ବାର ସାଥିଲ ଶୁଭରାତ୍ର, ଶାଖିଲ ଦେଖେଇ ରାଜା ।
ଭେଳେ ଦେଖେ ଶୁଜା, ତାଙ୍ଗିଲ ଆସିଲ ଅର୍କ-ଶୁନ୍ଦର ଦୀଥ ;
'କୋନ୍ ପାପେ ମୋର ସରାଳ ଠାକୁର ଶାଖିଲ ଏମନ ବାର ?'
ମନ୍ଦିର ତାଙ୍କି' ଗେଲ ତଳି' ନଟି, ଶୁଭରାତ୍ର ପେଲ ବାଧା,
ଦେ ପଥେ ଚଲିଲ ରାଜାର କୁନ୍ତମ ନଟିନୀ ଗୋଟିଏ ଦେଖେ ।
ପାହାତ୍ତେ ଦାରେ ବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖାର ବରେ ଦାର ନିଜ ମନେ,
ତାଙ୍ଗି-ବେଲୁରେ ମାରେ ଦେଖା ଶ୍ରୀପାଣି ପୁଜେ ନିଜ ଭଗବାନେ ।
ପଥେର ବାଟିଲ କ୍ଷାପା ଦଲେ, "ମୋ ପାହାନେର ନାରାଯଣ,
ମହେ ଲେ ପାହାଶ, ଦେହ କରୁ ତୋର ଆରାଧନ ଶବଧନ ?"
ପାହାଶ-ଠାକୁର ଶୁଜା ନଟା ନାମଲ ମନେର କଥ,
ଦେ ଜାନେ ପାହାନେ ବାଜେ କି ନା ବାଜେ ନଟିର ଶୁକେର ବାଧା !

ଶିଥିଲ-ଶୁଭରାତ୍ର ବସନେ ପ୍ରୀତି, ଚାହିଜେନ ଅବସର,
ଶୁଭରାତ୍ର ହାଲି' ରାଜାର ଆସନେ ଚାହେନ ତାଜିତେ ଦୂର ।
ଶ୍ରୀଧାୟେ ଯାଇଯା ଶ୍ରୀମହାପ୍ରଭୁର ଦେବାର ଯାଦିଯା ବିନ,
ଶୁଜିର ଏ ଦେହ ତୌର-ଶୁଲିତେ ଚାହେନ କରିଲେ ଶୀତି ।
କିନ୍ତୁ କେବନେ ହୈ ବେ ଅଭିବେଳ, ରାଜା ହୈ ଦେ ଶୁଭରାତ୍ର,
ହସନ ବିବାହ, ବାଧୀନିହ କରୁ ହୁଏଇଲ ପାରେ ମହାରାଜ ।

ତାଇ ଆସିଯାଇଲ ତିର୍ପରେର ତୃତୀ ନାରିକେଳ ଅଳି ହାତେ
ହୟ ନିତେ ହ'ବେ ନାରିକେଳ, ନହେ ଶମର ତିର୍ପର ଦାଖେ ।
ରାଜାର କିରାତୀ ତିର୍ପର-ଶୁଭାତୀ ପାଠୀରେହେ ସରମାଳା,
ଦେ ମାଳ କିରାତୀରେ ରୋବିବେ ତିର୍ପର, ବାଖିବେ ଶମର-ଶୀଳା ।
ତୁବିତେ ତୁତେରେ ମହାରାଜ ତାଇ କରେଇନ ଆରୋଜନ,
ହ'ବେ ଅଭିବେଳ ରାଜ-ତନ୍ମେର—ବାଗଧାନ ଶମାଳା ।
ଶ୍ରୀଧାୟ ହାତେ ଶ୍ରୀମହାପ୍ରଭୁର ପରମିକଣ ବାହି
ଆମିଜେନ ତାଇ ପ୍ରାପୋଦ କାଶି ଶତେକ ରୋଜନ ବାହି ।
ଅଭିବେଳ କାଳେ ଶ୍ରୀମହାପ୍ରଭୁର ପରମ ଦେବକ ଜନେ
ହ'ବେ ବିତରିତ ପୁତ୍ର ପରମ୍ପରି ଦେବିନ ପରମକଣେ ।

ଆକାଶେ ଦେଖିନ ଜୋଜନାର ମେଲା ଶୂନ୍ଯ ଟାଦେର ରାତି,
ନଟିର ଦେଲୁଲେ ଉଠିଯାଇ ଶେ ରାଜ-ଉଦ୍‌ଦେଶ ଦାଖି ;
ଶ୍ରୀଧାୟ ଶାଖିର ରାଜନୀଟି କ'ରେ ଶ୍ରାମଲୀଳା ଅଭିନର,
ଶିରେରେ ହେରିଲ ନଟିନୀ ବିବଶ—ରାଧା ଦେଲ ଶାମରାଜ ।

ଶୁଭର ଦେବକ ମେହି ଜନ ତାର ଦେଲ କଥା ତାର ପାପ,
ଶ୍ରୀମହାପ୍ରଭୁର ପରମ୍ପରି ଭାବ କ'ରେ ବନ ଅଭିଶାପ ।”
କିମେ ଦେଲ ଟାରା, ହର ହ'ଲ ପୁନଃ ରାଜ-ଉଦ୍‌ଦେଶ ଶୀଳା,
ଭାରା ହାଟେ ଶୁଜା, କାହିନେଲ ରୋତେ, “ଏକ ତା ଆଚରନ ।
ଆସିଲେନ ରାଜା, କାହିନେଲ ରୋତେ, “ଏକ ତା ଆଚରନ ?”
ଶବାରେ ଶମିକି' କହିଲ କେ କଥା, “ଏଦେହି, ଏଦେହି ଆଜି,
ନଗରିଯାଦେର କୌଠନ ଦାଖେ ଏଦେହି ନଗରାଶି ।

— ୩୬ —

ରାଜ୍‌ପୁଣୀ

ହେଲ ବାସକୀୟା ହେଲି ନାହିଁ କହୁ, ମୃଦୁ ଭକ୍ତି ହେଲ,
ବାଧା-ଶ୍ରୀମ ନାମେ ଶ୍ରାମକାରୀର ଏହାର ସିଂହାରୀ ଯେଣି ।”

ନଗରିରାବେର ଦଳ ହିତେ ତବେ ବାହିରିଲ ପ୍ରକ୍ରିଯା,
ଚରଣିତ ସବେ, ମନ ମନେ ତାବେ ବାଲିନ ବା ଅପରାଧ ।

ପଦ୍ମଲି ଦିଖେ ନାଟୀରେ ଆଶୀର୍ବାଦିତେ ଆଗେ ଯାଉ,
ରାଜୀ କହେ, ପ୍ରାଚୀ, ଓ ଯେ ନର୍ତ୍ତକୀ, କି କରିଛ ତୁ ମହାରୀ ।

ଆଶୀର୍ବାଦିତା ଗାନେ ପ୍ରକ୍ରିଯା, ଦିଲ ନା ଥେ ପଦ୍ମଲି,
ନାଟୀ ଝାଙ୍ଗିତେ ନାମିଲ ବାଲି, ହତ ଆଖି । ହାଗ୍ରମି ।

ନାଟୀ ଓ ତତ୍ତ୍ଵ ଦିବେ,
ଅତ୍ୟନ୍ତେ ପରେବେ ଶରମନ ପାତି ।

ତୀର ହାନେ ଫିରିବ ହିଁ ।

ରାଜଶତ୍ରୁ ଯାଏ ରାଜଶତ୍ରୁ ନାଚ,
ଅଳକାର ଅଳକାରିନାଚ,

ତତ୍ତ୍ଵର ଛନ୍ଦ ଭାଗେ ମାତ୍ରିବିର,
ନରମନେତେ ଲାଗେ ସ୍ଵପନ-ଭିତ୍ତିଆ,

ତତ୍ତ୍ଵରୀପେ ଆନି' ତତ୍ତ୍ଵ ତଥିବା
ନାଚେ ନଟୀ ମୃଦୁତଳୀ ।

ତିରସରେ ଦୂତ ଦୁଷ୍ଟ ହେରିଯା ନୃତୀ ଦେ ଅପକ୍ଷ,
ତତ୍ତ୍ଵର ଛନ୍ଦେ ଭାଗେ ମାତ୍ରିବିର,

ଆପନି ଅଳିଯା ବନ୍ଦନ-ଆନାମ ସରାତି ଲିଲାର ସବେ,
ଗନ୍ଧ ବିଲାତେ ଦୂପେର କି ଆଳା ଦେ କଥା ଦେ କଥା କବେ ।

ତିରସରେ ଦୂତ ଦୁଷ୍ଟ ହେରିଯା ନୃତୀ ଦେ ଉପହାର,
ଦେ ଦାନ ଲାଗିଲେ ନଟୀ ଅ ଥିଲେ ନାମିଲ ଅଶ୍ରୁଦାର ।

କାଳା ଲେଟୋଲେତେ ଗେଲ ଚାଲି' ନଟୀ, ପାଦାଳ ଠାକୁରେ କର,
“ମାତି ଦିଲ୍ଲୀ ମନ ଭୁଲାଇତେ ଚାହିଁ—ମନ ମୋର ଭିଲିଯା ।”

— ଚାର —

ପାଦାଳ ସୁରିଲ ମନୋବୀରୀ ଦୂରି, ପାଥରେ ଜାଗିଲ ମାଯା,
ମନେର ଠାକୁର ଦେଖେ ଦିଲ ଯେନ ଧରି' କୁମାରେର କାହାଁ ।
ନାରୀରାଖ-ଶିଳା ଶରୀରେ କୁମାର କରେ ତାବେ ବାଗଦାନ,
ଦେ କଳା ଜାନିଲ ହାତି ହିଁ, ଆର ବିଗାମର ଭଗବାନ ।

ପ୍ରେମ-ଟୋରେ ବୀଦୀ ଝୁଗନାର
ମୁଦୁରାଯେ ଦୋଲେ ଦୁରନ୍ତା—
ହାତି ହିଁ ଯେନ ହାତି ଆମେ ଚାଲ
ଏକ ହାତେ ଆମୋ କଥା ।

ତିଲେ ତିଲେ ଯେନ ଚାଲ ପୁଢ଼େ ଯାଇ,
ଜୋଇନାର ମୋମ କରେ,
ହାତି ହିଁ ଯାଇଁ ହାତି ଆମେ ଚାଲ
ଏକ ହାତେ ଆମୋ କଥା ।

ରାଜନଟୀ ଆର ରାଜାର କୁମାର
ଝୁଲନ୍ତା ବଲି' ଦୋହେ,
ବଲାବଲି କରେ ମରମୟ କଥା,
ନତେ ବସି' ଚାଲ ପେଲ ଦେ ବାରତା,
ଚର୍ବାଚୀ ଦୋହେ ଜାନାଳ ଦେ କଥା
ମୃଦୁ ପ୍ରେମର ମୋହେ ।

ରାଜାରାଜ ଆସି ଦାଢାଳେନ ଶେଖା, ଭାଙ୍ଗିଲ ପ୍ରେମେର ଖେଳା,
‘ଶାହସ ତୋମାର ଅଶୀମ ଦେଖିବେ—ରାଜାଦେଶ କ’ର ହେଲା ।

ତୋମାରେ ଡାକିଲେ ନଟୀ ଦୁରାରେ

ଆମିତେ ହ’ବେ କି ମୋରେ ?

ବାଗଦାନ ତବ ଆଜି ନଭାମାରେ ଭୁଲେଇ କି ମୋହିବେବେ ?

ଶୁଦ୍ଧାଜ କ’ହେ, ‘ବାଗଦାନ ମମ କରିଯାଇ ସମାପନ,

ଏହି ମୋ ବ୍ୟା, ତାବୀ ବ୍ୟା ମୋର ଶତ କାମାର ଧନ ।’

ବୋରେ କହେ ରାଜୀ, ‘କି କହିଲ ତୁମି ତାବୀ ବ୍ୟା ତବ ନଟୀ !

କି କହିଲେ ତବେ ଏହି କଥା ସବୀ ଦେଶେ ଯାଇ ରାଟି ?

ସମିନାରେ କହେ ରାଜାର ତମନ୍ୟ, ‘ଦିଲ କରିଯାଇ ମନେ,

ଏହି ବ୍ୟା ଲାଗେ ଅଭିଯେକ ବିଦି ହେବୁ ଏହି କଥେ—

ରାଜ-ମୁକୁଟେର ଅଭିଲାଷ ନାହିଁ, ନାହିଁ ଚାଲିବ ଜାଗାନ,
ଶତ ମୁକୁଟେର ପ୍ରେସ ଆସି ବୁଝି ମୋର ସାମଦାନ ଧନ ।’

ରାଜୀ ଗେଲ ଚାଲେ କଳା ନାହିଁ ବଲେ ଦେବନାର ଭବ ବୁଝ

ଆଗମ ତନର ହେଲ କଥା କର ନା ରାଖେ ପିତାର ମୁଖ ।

କହେ ଶୁଦ୍ଧାଜ ନଟୀରେ ତଥମ, ‘ଚଲ ମୋର ଯାଇ ଚଲି’,

ଶ୍ରାମଶନ୍ମର ଯାଇଁ ଆମାଦେଶ ପରିଷର ହୋବ କାଳି ।

ଆସି ଆମିତେବେଛ ପାଶାର ହିଟି, ଏଥିନି ଆସିବ କହି ।

ଆସି ବେରେ କାହିଁ ତିରସରେ ଦୂତ ନାରିକେଳେ ପୁନ୍ଜ ବହି ।’

ଚଲ ଲେ ମୁଦୁରାଯ ।

ହରବିଷ ମନେ ନଟୀ ସବୀପାଦେ ତାକେ, କୋଥା ତୋରା ଆଜ !

କୋଥା ‘ପ୍ରିଯା’ ‘ରିଯା’ ଶୁନେ ଯା ଆସିବା

ଯାବେ ମୋର ଅମରାୟ ।

ଦେଖା ନିରଜନେ ନଟିବ ହଜନେ ସ୍ଥର-ନୀଡ ଏ ଧରାୟ ।

ପାଞ୍ଜାରେ ବେ ଏମେ ଅଭିନାର-ବେଶେ,
ଦେଖାଯାଇ ନୀପ-ମାଳା,
ଅଳକା-ଭିଲକ, କାଜଳେର ଶେଖା,
କଲକ-ମଦିର ବାଜା ।

ଅଭିନାର-ବେଶେ ମାଜିଲେ ସହସା ପଢ଼ିଲ ତାହାର ମନେ,
କାମନ ପରାଳ ଯେ ଠାକୁର ତାବେ ଏଗମିତେ ଦେଇ କହେ ।

ଛଟିଲ ନଟିନୀ ଭାଙ୍ଗି ଦେଉଲେତେ ହରରେ ଜାନାର ନଟି,

‘ରାଜ ଠାକୁର ତୋମାର ଭାଙ୍ଗି କରିଯାଇ ପରାଗ-ପତି ।

ଭାବି ନାହିଁ କହୁ ଏହିଭାବେ ପାତିବେ ଆମାର ଆଶା,

ମରୀଚିକା ଯାଦି ମୋର ଲାଗି ତୁମି ରାତିବେ ହରରେ ବାଶା ।

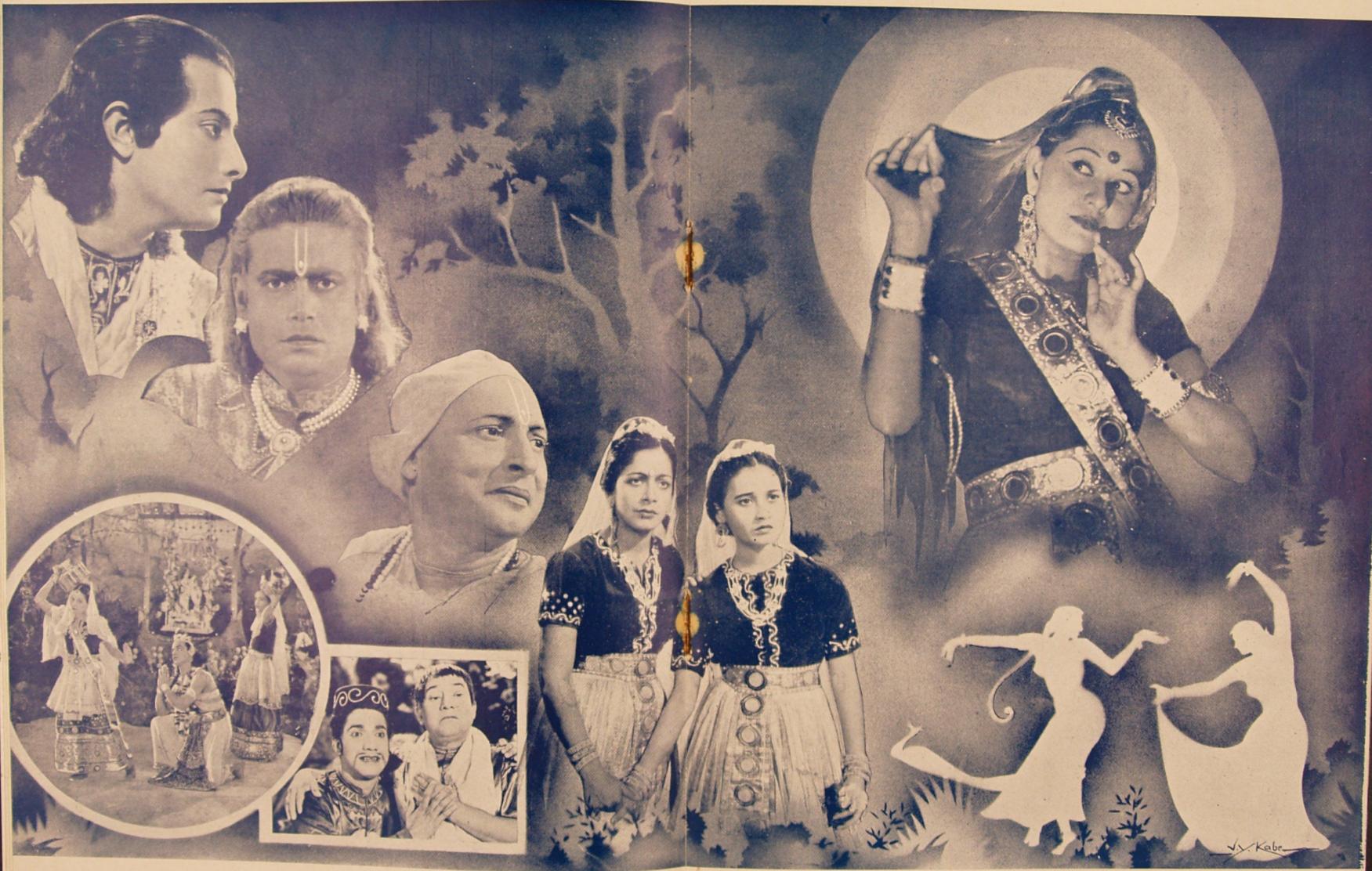
ଦେବତାର ପାରେ ମାଥ ରାଖି ନଟୀ ଗୁଜେ ଦିଲା ମନ-କାଯା,

ସହମା ଦେଖାଯା କେ ମେ ଆସିଲ, ପଢ଼ିଲ କାହାର ଚାଲୀ ।

ତୁମିକ ନଟିନୀ ପିଚିଲେ କିରିଲେ ହେବେ ଦେଖ ପ୍ରକ୍ରିଯାଦ,

ନିଯାତିର ମତ ରହେଛ ଦୋଢାରେ ସାଥେ ବୁଝିବ ବାଦ ମାଦେ ।

V.K. Kabe

ପ୍ରାଚୀ ପ୍ରତିକା

ଶ୍ରୀତାଙ୍କ

(୧)

କ୍ଷୟାପା :

ହୃଦ୍ଯାରଥାନି ସୂର୍ଯ୍ୟ ମାରେ ଖେଳଇ ହୃଦ୍ଯାର ସୂର୍ଯ୍ୟ ନା,

ଏହି ତୋ ହୁଲ ଭାଲୋ,

ଓହାଇ ଆମି ବଣେ ହୁଲ ସାହିର ହୃଦ୍ଯାର ସୂର୍ଯ୍ୟ ନା,

ହେଠାତେ ଶେଲି ଆମେ,

ଏହିଜୋ ହୁଲ ଭାଲୋ :

ଗରେ ନାହିଁ କାହାର ମାଲା,

ତେବେରେ ବିଜ କହିଲେ ଆମେ :

ମେହି ଆମାତେ ଦୂରୀର ଅଧୀ କଲାମେ ରେ ତୋର କଲାମେ

ସୂର୍ଯ୍ୟ କାହାର କାମୋ ।

ଏହିଜୋ ହୁଲ ଭାଲୋ :

ଏବାର ଚିନ୍ମି କାମେ ସାହିରେ ମେ ତିକ-ପୋଣନ

ତାର ଅଭିନାଶ ପାଣେ ଆମେ ପାଇଁ ମରନେ କହନ୍ତି ।

ଶୂରୁ ହୁବେର ଆସିଲା ହାତିନି ।

ମେ ପାଠୀମେ ନିରିଧାନି,

ଏକାଇ ସାବି ଏକାଇ କୁହମ କୁହିଲିଲେ,

ଅକୁଳ ଦୁଇଲୋ ।

ଏହିଜୋ ହୁଲ ଭାଲୋ ।

(୨)
ଶ୍ରୀଯା ଓ କୋରାସ :

ଶିଳମ ହାସବେଳା

ଶୂଲାର ଢାରେ ମେଳା

ଶାଶ୍ଵତୀ ଚାହେ ସଧି ମୃଦୁ ଜନେ ।

ଶାମ-ରାତ୍ରି ମିଳେ ହେବ

ନିକମ୍ବେ କମକ ଦେବ

ଚନ୍ଦନ ମିଳେ ବୀଳ ସଲିଲ ମନେ ।

(୩)

ଶ୍ରୀକଟି :

ମାଧ୍ୟ ମିମାତି କହି ତୋମାର,

ତିଲ ତୁଳନା ନିଜା ଏ ମେ ଦିଲ୍ଲି ପାର ।

କତ ମେ ଦେବ ମନ, କିନ୍ତୁତୋ ମାହିକ ଉଣ୍ଡ,

ତମୁ ଯେ ଆମି ତବ, ତୁମି ହେ ମନ ।

କମାତେ ନାଥ ତୁମି, କମାତେ ତୋମିରେ,

କମାତେ ବାହିର କିମ୍ବେ ପାଶାନ ମନ ।

ଅଧୀନ ତୋମାର ଲୀଜା,

ମେ ଲୀଜାର ଆମି ଲୀଜା—

ତୁମି ବୀଶିର ହୁର ଆମି ତାର ସାଡା ।

ବିଶୁଦ୍ଧ ମାଧ୍ୟ ତୁମି,

ତାର ତାର ଆମି—

ତୋମାକେ ଜନନ ଲାଜି ତୋମାତେବି ହାତା,

ଜାନ ମେ ତୋ ଶୂନ୍ୟ ନାମ ଏ ବାନିକା ହାତା ।

ପ୍ରାଚୀ ପ୍ରତିକା

(୪)

ମଧୁଚନ୍ଦ୍ରା :

ଶ୍ରୀ, ଶାମ ଆହେ ହିଯାମର ;

ମେ ଶେର-କାହିଲା ବତ କାହିଁ ଶାର
ତିଲେ ତିଲେ ନବ ହର ।

ଜନନ ଅରବି ଆମି ଓ ତମ ହେରିଲୁ,

ଆଖି-ତୁମ ନିଜିଲା ନା କହୁ,

କହ ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଦାତି ହିଲେ

ଆମା ମେ କୁତୁଳ ନା କହୁ ।

(୫)

କ୍ଷୟାପା :

ଆଖି ଆମିଲ ନିରୁଧାନେ,

କତ ଯେ ବିହାର ଶର୍ଦ୍ଦି ଅହରି
ରାତ୍ରି ମିଳେ କାହାନେ ।

କତ ଅର୍ଧିଜିଲ ଅମଲ

ନିଜିଲ ମେ ମୁରେ ତିଲ,

ଏକା ନିଜିଲେ ତଗାରେ ମେ

ବିହି ଯେ ମିଳାଯେ କିମ୍ବେ ।

(୬)

ଶ୍ରୀଯା :

ତୁମି କୋମୋଲିନ ଦୂରା ନିମାନେ

ଶିଳମ ହାସବେଳ ମାକି ଏକା,

ଶାମର ଶାହିତେ କମର ତଳାତେ

ହିଂକାରିଲ ମାକି ଦେବା ।

ମେଟେଲିନ ହୁଟେ ମେ ଏ ଗମେତେ

କାରେ ମାକି ଆମାମେଲା,

“ରାତା” “ରାତା” କଲି ବାଜାର ଦୂରୀ

ତାହେ ହୈବ ଜାନାଲେନା ।

— ପ୍ରାଚୀ —

ପ୍ରାଚୀ ପଣ୍ଡତୀ

(୮)

(୨)

ଶ୍ରୀଯା ଓ ଆଚେକ୍ଷଣ :

ରାଜୀ ଆଜି ଶୁଭ ଦିନ କରେ, ମୋ
ତାତେ କହେ ରାମରକ,
ଦୁଇ ଆଜି ଆମି ହେମତି କରିଲେ
ହ'ବେ ତାହା ଖାଲିମାନ ।
ସଥି, ରାମେର କୁଳମାର ହ'ଲ ନା ଖୋଲା,
ଗାଲେ ଦଢ଼ି ଦିଲେ କୁଳିତେ ହବେ !
ଅବେଳ ହାତି ମୋଦେଇ ଧୀମି ମନମ କଥା—
ତାଇ କଲେର ରାମରକ
ମୋଦେଇ ଧୀମିମକ ହ'ଲ ଖୋ,
ଏ ଜୀବନେ କାର ଫ୍ରେ କରା ହ'ଲ ନା ଖୋ—
ଅବେଳ ରାମରକ ହ'ଲ ମୋଦେଇ ଧୀମିମକ ।

ମୁଦ୍ରଚନନ୍ଦି :

ମୌଳ ପାହାଡ଼େର ପାଶେ
ଏ ଦୀକ୍ଷା ତୀର ହାମେ
ଥରେ ନର, ଚଳୁରେ ବାହିରେ ।
ରାତି ମୋର ଶୀତିମନ
ଶୁଭ ହୁଏ କ୍ଷାନ୍ତ ନର
ବଳ ଦେଖି ଆମ କାହେ ଚାହିବେ ॥
କାହେ ନର, କ୍ଷାନ୍ତ ବାଜେ
ବେଶୁ ତାର, ମରି ଲାଜେ,
ଚାହିବ ନ ତାର, କ୍ଷାନ୍ତ ବାହିରେ;
ଘଟେ ନର, ଚଳୁରେ ବାହିରେ ।

ପର୍ମିଲେଶ୍ଵର—ଲାଲଜୀ ହେମରାଜ ହରିଦାସ, ୧୧୬, ଏସପ୍ଲାନେଟ ଟିପ୍ପଣୀ

— ବାବୁ —

WADIA RINGS UP THE CURTAIN ON

A scroll of Love
from a classic tale

MANTRI HAN!

Starring

RADHA RANI

Supported by

S. MANSOOR

RAJKUMARI

DILIP KUMAR

and others

मंत्री हन

Directed by : RAMJI ARYA

